

Arrest

nr. 220 794 van 6 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X 1995 in X in het departement Risaralda te Colombia. U bent van religie Rooms Katholiek. U woonde vanaf uw geboorte tot het jaar 2017 bij uw moeder in de gemeente Virginia. Van begin tot eind 2017 verbleef u in de stad Pereira met uw inmiddels ex-partner Lopez, L.J.D.. U bent ongehuwd.

Met uw eerste partner kreeg u een dochter A.V.L.M. (°27 november 2009). Een latere partner werd de vader van uw tweede dochter: G.V.L. (°16 juli 2014). Uw oudste dochter verblijft met u in België, uw jongste dochter verblijft in Colombia met haar biologische vader. In 2017 begon u een relatie met L.J.D.. Deze relatie werd beëindigd op het einde van 2017. Sindsdien bent u alleenstaand. U werkte in een restaurant in La Virginia.

U verliet Colombia omdat uw ex-partner, L.J.D., betrokken raakte bij een omkoopzaak. Uw ex-partner werkte als politieagent en hield bij een controleactie een wagen van de burgemeester van La Virginia, N.P., tegen en vond daarbij verdovende middelen. De zoon van de burgemeester, A.P., was bij de controle aanwezig en kocht toen L.J.D. en zijn politiepartner C. om. De volgende dag lichtte C. zijn oversten er over in dat hij en L.J.D. zich lieten betalen door A.P.. Het openbaar ministerie startte een onderzoek naar de omkoping van de agenten L.J.D. en C. en u werd daarbij opgeroepen als getuige. Om u te verhinderen dat u zou spreken over de betrokkenheid van A.P. bij de drugstrafiek werd u verschillende keren bedreigd, o.a. in het restaurant waar u werkte. Ook werden de ramen van uw appartement in Pereira ingegooid in december 2017. U vluchtte met uw dochters naar uw moeders huis in La Virginia maar ook daar vond u geen rust. Op 22 december 2017 ging u naar Medellín waar u wederom werd bedreigd door familieleden van de burgemeester. U ging niet naar de hoorzitting op 28 of 29 december 2017 en regelde op aanraden van een vriendin die in België verblijft een reis naar België. U verliet Colombia op 7 februari 2018 en reisde via Madrid naar België waar u op 23 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek zag uw moeder zich genoodzaakt te verhuizen naar een andere plaats in La Virginia omdat ze voortdurend werd lastiggevallen door mensen die op zoek waren naar u en uw dochters. De jongste dochter trok in bij haar vader. De oudste dochter reisde u achterna naar België en verblijft hier nu met u.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u de familie van de burgemeester van La Virginia omdat u getuige was van een omkoping door de zoon, A.P..

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort (origineel) en identiteitskaart (origineel gezien), het paspoort van uw dochter (kopie) en foto's van uw dochters, foto's van de instagrampagina van de burgemeester van La Virginia, N.P. en foto's van u en uw ex-partner L.J.D..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Uw verklaringen over de gebeurtenissen en bedreigingen die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gevormd tot uw vertrek uit Colombia zijn niet geloofwaardig.

Zo begonnen al uw problemen met een verkeerscontrole door uw toenmalige partner L.J.D. waarbij de zoon van de burgemeester van La Virginia werd betrapt met verdovende middelen en uw ex-partner zich liet omkopen (CGVS p.10). U weet echter niet wanneer deze verkeerscontrole plaatsvond. U hiernaar gevraagd verklaart u eerst dat u het echt niet meer weet (CGVS p.16). Na aandringen geeft u aan dat het in maart of april 2017 was maar dat u de exacte datum niet meer kent terwijl u in het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart dat deze gebeurtenis plaatsvond in mei 2016 (CGVS pp.16-17; Vragenlijst DVZ vraag 3.5 dd.11 april 2018). Hiermee geconfronteerd vraagt u welk jaar we nu zijn (CGVS p.17). Dit is allesbehalve een overtuigende verklaring voor deze toch wel zeer prominente tegenstrijdigheid (CGVS p.17).

Verder is het weinig aannemelijk dat C., de collega-politieagent van uw ex-partner, zelf opbiecht aan zijn oversten dat hij en L.J.D. zich lieten omkopen bij een drugscontrole (CGVS pp.10-12). U weet niet wat C.s drijfveer was om deze verklaringen af te leggen en u heeft hier ook nooit naar geïnformeerd (CGVS p.12). Aangezien de verklaringen van C. aan de basis liggen van de rechtzaak tegen uw ex-partner en dus ook aan de bedreigingen door de P.-clan, is het niet geloofwaardig dat u hier niets meer kunt over vertellen.

Evenmin overtuigend is dat u als kroongetuige nooit werd ondervraagd door de politie. U werd als kroongetuige beschouwd omdat u bij de verkeerscontrole aanwezig was omdat u op dat moment toevallig eten kwam brengen aan uw toenmalige partner (CGVS p.10). Hierdoor werd u door de P.-clan bedreigd en kreeg u een dagvaarding om op het proces te komen getuigen (CGVS p.10). Het is niet overtuigend dat u als kroongetuige een dagvaarding kreeg voor het proces in december 2017 maar dat u in de hele periode voor het proces (maart/april- mei 2017 tot december 2017) nooit door de politie werd ondervraagd (CGVS pp.11-12,17).

Daarnaast legt u geen enkel document voor dat uw problemen in Colombia bevestigt. Hoewel u en uw expartner een dagvaarding kregen voor het proces dat zou plaatsvinden in december 2017, kunt u geen van deze documenten voorleggen. De reden die u geeft voor het ontbreken van deze documenten, namelijk dat u enkel uw dochter meenam toen u naar het huis van uw moeder in La Virginia vluchtte, overtuigt niet (CGVS p.11). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u de moeite heeft genomen om deze cruciale bewijsstukken op een later moment te bekomen, bijvoorbeeld via uw familieleden of via uw ex-partner L.J.D.. U heeft nochtans nog contact met verschillende familieleden (CGVS p.13). Uit uw verklaring dat u niet weet of L.J.D. nog steeds over een facebookprofiel beschikt, blijkt dat u geen pogingen heeft ondernomen om hem via deze weg te contacteren om bewijzen te verzamelen (CGVS p.9). Dat u niet de moeite heeft genomen om bewijsstukken voor te leggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien is uw kennis over het proces en de huidige stand van zaken zeer beperkt. Zo weet u niet of het om een publieke hoorzitting ging, terwijl dit toch wel belangrijke gevolgen heeft voor uw ex-partner en u (CGVS p.12). U daagde niet op bij de hoorzitting, maar u weet niet of het gerecht naar u op zoek is (CGVS p.15). En ondanks uw verklaring dat uw moeder na uw vertrek voortdurend werd gevolgd en daarom moest verhuizen binnen La Virginia, informeerde u zich niet over de stand van zaken van het onderzoek naar de P.-clan en de hoorzitting die zou plaatsvinden eind december (CGVS pp.15,17). Aangezien u verklaart dat u het Colombiaanse gerecht niet vreest omdat u enkel getuige was is het niet geloofwaardig dat u zich niet beter informeerde over de huidige situatie (CGVS p.20).

Tot slot is het niet aannemelijk dat deze zaak waarbij de zoon van de burgemeester bij zou zijn betrokken wegens drugssmokkel niet in de media zou verschijnen. U legt wel print van een online krantenartikel voor over een vondst van 10 kg marihuana bij een politiecontrole in het departement Risaralda (document nr.3) maar u vond geen enkel artikel over de zaak die aan de basis ligt van uw problemen (CGVS p.15). Dat een proces waarbij de familie van de burgemeester is betrokken niet in de pers zou verschijnen is weinig overtuigend.

Er wordt omwille van bovenstaande redenen geen geloof gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met de clan van de burgemeester van La Virginia. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet u worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent, noch betwist aldus niet dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Colombia, dient in casu de veiligheidssituatie in het Departement Risaralda, en in het bijzonder in de stad Pereira, te worden beoordeeld. U bent namelijk geboren in de gemeente La Virginia, dat volgens uw verklaringen een dorpje is dat behoort tot de stad Pereira en u woonde het jaar voor uw vertrek in de stad zelf (CGVS p.5). Wat betreft de veiligheidssituatie in Pereira blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat er in Pereira geweld voorkomt maar dat dit geweld hoofdzakelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Zo vonden er in 2005 nog 106 moorden plaats per 1000 inwoners. Momenteel is dit gedaald tot gemiddeld 25 moorden per 1000 inwoners. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat het aantal moorden continu daalt en dat Pereira momenteel één van de minst gevaarlijke steden in Colombia is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er burgers in Pereira actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Pereira. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 januari 2019 een schending aan van "artikel A, (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953"; "artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967"; "artikels 48/3 en 48/4, juncto artikel 62, van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet)"; "artikel 4, punt 3, van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus"; "de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet"; "artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"; "en de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Waar verzoekster verweten wordt dat zij de exacte datum waarop haar problemen ontstaan zijn niet meer weet, stelt verzoekster dat zij op dat moment niet doorhad "dat er iets speciaals aan de hand was", dat pas achteraf bleek dat er omkoping gaande was en dat zij bedreigd werd.

Verzoekster merkt op dat zij een normaal en aangenaam leven had en dat zij dit alles niet zomaar op het spel zou zetten en haar jongste dochter achterlaten. Zij haalt aan dat de voorbije periode bijzonder stresserend is geweest en dat zij hierdoor gedesoriënteerd is en het moeilijk is voor haar om data te onthouden.

Wat betreft de motieven van de collega politieagent van de ex-partner van verzoekster, die zelf opbiechtte omgekocht te zijn, stelt verzoekster dat zij hierover geen verdere toelichting kan geven, nu zij geen contact heeft met deze man. Verzoekster wijst erop dat "politieagenten een zeer gevaarlijke job hebben in Colombia. Drugsmaffia deinzen er niet voor terug de politieagent die zich niet laat omkopen te vermoorden. Het is dan ook perfect mogelijk dat L.J.D. en zijn collega zich hebben laten omkopen om hun leven te sparen, maar vervolgens toch de omkoper willen laten vervolgen. De specifieke context in Colombia maakt zulks perfect geloofwaardig. Te meer daar de rechtszaak in het voordeel van de heren L.J.D. en C. blijkt te zijn."

Verzoekster stelt dat zij aanwezig was bij de feiten maar op dat moment niet door had wat er gaande was en dat zij dan ook slechts een minder belangrijke getuige, en geen kroongetuige, is. Zij meent dat het goed mogelijk is dat zij niet gehoord werd door de politie. Zij haalt aan dat de Common Law bovendien in Colombia geldt in strafzaken, waarbij de advocaat de verdediging opbouwt en niet het parket of de politie, zoals dat in België gebeurt. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze realiteit en dat gelet op de basis van het rechtssysteem in Colombia, het niet horen van verzoekster door de politie geloofwaardig is.

Verzoekster betoogt dat zij een vrouw is die zeer beperkte opleiding heeft genoten en op haar veertiende moeder werd. Zij meent dat het normaal is dat zij niet in staat is juridische procedures te interpreteren. Zij voegt eraan toe dat zij zelf geen advocaat heeft aan wie zij uitleg kan vragen en niet aan documenten of verdere precisering kon geraken zonder in contact te treden met haar ex-partner, hetgeen zij niet durft uit angst voor de clan van A.P..

Verzoekster meent dat het risico voor haar overduidelijk blijkt uit de richtlijnen van het UNHCR van september 2015, dat zij in gevaar is in haar land van herkomst en dat zij moet erkend worden als politiek vluchteling.

Ondergeschikt verwijst verzoekster naar de veiligheidssituatie in Colombia, waar criminele organisaties, paramilitaire groepen en guerrillabewegingen voor onveiligheid zorgen.

In hoofddorde wordt verzocht *“de vluchtelingenstatus aan verzoekster toe te kennen;*

In ondergeschikte orde, subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoekster;

In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek door het CGVS”.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeksters toont genoegzaam haar identiteit aan. Ze legt haar originele paspoort en identiteitskaart en het paspoort van haar dochter neer alsook foto's van haar dochters. Verzoeksters identiteit en nationaliteit worden niet betwist.

2.3.2. Verzoekster herhaalt dat zij Colombia ontvluchtte omdat zij als getuige werd opgeroepen in een omkopingzaak en omwille hiervan bedreigd werd.

2.3.3. De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangehaalde feiten – met name dat zij werd bedreigd werd omdat ze getuige was van de omkoping van twee agenten L.D.J. en C. door A.P., de zoon van de burgemeester van La Virginia, die betrokken was bij drugshandel – geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

2.3.4. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdelinge immers aan te tonen dat zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster maakt haar voorgehouden problemen met de familie van de burgemeester van La Virginia die zouden hebben geleid tot haar vlucht uit Colombia niet aannemelijk. Vooreerst is verzoekster onaannemelijk vaag en oppervlakkig over het incident bij de verkeerscontrole als wat er naderhand gebeurde.

2.4.2. Zo wist verzoekster niet wanneer de verkeerscontrole, waarbij de zoon van de burgemeester betrappt werd met verdovende middelen en de twee agenten zich lieten omkopen, plaatsvond (notities van het persoonlijk onderhoud van 28 augustus 2018 (hierna: notities), p. 16). Na aandringen verklaarde verzoekster dat het *“in maart [was], de maand weet ik nog, maart, april, ongeveer, de datum zelf weet ik niet meer.”* (notities, p. 16) *“In 2017”* (notities, p. 17), terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog had aangegeven dat deze gebeurtenis plaatsvond in mei 2016 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De vaststelling dat verzoekster niet wist wanneer deze omkoping plaatsvond en wijzigende verklaringen aflegde dienaangaande, terwijl deze gebeurtenis tot de kern van haar relaas behoort, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar problemen. Immers er kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster dergelijk voorval zou kunnen plaatsen in de tijd nu dit beweerdelijk het leven en handelen van haar en haar ex-partner determineerde.

2.4.3. Ook indien verzoekster op het ogenblik van de politiecontrole niet doorhad *“dat er iets speciaals aan de hand was”*, dat pas achteraf bleek dat er omkoping gaande was en dat zij bedreigd werd, is redelijk aan te nemen dat verzoekster, die omwille van deze gebeurtenis bedreigd werd, deze feiten zou bespreken met haar toenmalige vriend L.D.J., die betrokken was bij deze omkoping. In het verzoekschrift wordt bevestigd dat verzoekster geen contact had met C. en aldus geen nadere toelichting kan geven over zijn drijfveer om de omkoping op te biechten. Hieruit kan dan ook afgeleid worden dat verzoekster deze feiten niet herhaaldelijk grondig heeft besproken vooraleer de beslissing te nemen haar land te moeten verlaten. Indien verzoekster niet noodzakelijk in detail de beweegredenen van C., de collega-politieagent van verzoeksters ex-partner, moet kennen die zelf opbiechtte aan zijn oversten dat hij en L.J.D. zich lieten omkopen bij een drugscontrole (notities, p. 12), dan toont verzoeksters gehele onbekendheid ermee opnieuw aan dat zij louter een verhaal poneert dat ze niet kan hard maken. Aldus kan slechts blijken dat verzoekster niet weet wanneer de omkoping plaatsvond, hoewel zij er beweerdelijk getuige van was en hierom bedreigd werd (notities, p. 11), noch bekend is met de verklaringen van C. terwijl die aan de basis liggen van de rechtszaak tegen verzoeksters ex-partner en de bedreigingen door de clan van de burgemeester. Dit doet uiteraard afbreuk aan de waarachtigheid van de beweerde feiten.

2.4.4. Indien in het verzoekschrift er terecht op gewezen wordt dat *“politieagenten een zeer gevaarlijke job hebben in Colombia. Drugsmaffia deinzen er niet voor terug de politieagent die zich niet laat omkopen te vermoorden”* dan kan verzoekster haar relaas niet aantonen met de louter secundaire veronderstellingen *“Het is dan ook perfect mogelijk dat L.J.D. en zijn collega zich hebben laten omkopen om hun leven te sparen, maar vervolgens toch de omkoper willen laten vervolgen. De specifieke context in Colombia maakt zulks perfect geloofwaardig. Te meer daar de rechtszaak in het voordeel van de heren L.J.D. en C. blijkt te zijn.”*. Dergelijke uitleg doet geen afbreuk kunnen aan de vaststelling dat verzoekster haar land verliet zonder zich te informeren over de noodzaak van haar vertrek.

2.4.5. Verzoeksters argument dat zij aanwezig was bij de feiten maar op dat moment niet door had wat er gaande was en dat zij dan ook slechts een minder belangrijke getuige is, kan niet toelichten waarom een derde toevallig aanwezige bij de omkoping van een naar haar eigen zeggen belangrijke zaak, niet grondig ondervraagd zou worden door de personen die het onderzoek leiden. Dat verzoekster nooit werd ondervraagd door de politie (notities, p. 11-12) maar wel gedagvaard werd om te getuigen op het proces in december 2017 is *in casu* niet aannemelijk. De Raad ziet niet in, noch wordt dit aangetoond, waarom ook in Colombia niet zou kunnen verwacht worden dat de politie misdrijven onderzoekt waarbij haar eigen politieagenten betrokkenen zijn en hierbij nuttige getuigen verhoort. Dat verzoekster niet werd verhoord door de politie draagt aldus bij tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas.

2.4.6. Daarnaast legt verzoekster geen enkel document voor dat haar problemen in Colombia staft. Niettegenstaande verzoekster verklaarde dat zowel zij als haar ex-partner L.D.J. een dagvaarding kregen voor het proces dat zou plaatsvinden in december 2017, legde zij geen van deze documenten voor. Verzoeksters uitleg, dat zij enkel haar dochter meenam toen zij naar het huis van haar moeder in La Virginia vluchtte (notities, p. 11), kan niet overtuigen.

Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij getracht heeft om deze cruciale bewijsstukken op een later moment te bekomen, bijvoorbeeld via haar familieleden, met wie zij nog contact heeft (notities, p. 7, p. 9), of via haar ex-partner L.J.D.. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de waarachtigheid van haar problemen.

2.4.7. Verzoekster legde slechts een online krantenartikel voor over een vondst van 10 kg marihuana bij een politiecontrole in het departement Risaralda maar vond geen enkel artikel over de zaak die aan de basis ligt van haar problemen (notities, p. 15). Dit klemmt te meer nu niet kan aangenomen worden dat deze zaak waarbij de zoon van de burgemeester betrokken zou zijn in drugsmokkel niet in de pers zou verschijnen.

2.4.8. Bovendien is verzoeksters kennis over het proces en de huidige stand van zaken zeer beperkt. Zo weet verzoekster niet of het om een publieke hoorzitting ging (notities, p. 12), noch of het gerecht naar haar op zoek is gezien ze niet opdaagde bij de hoorzitting (notities, p. 15). Ondanks dat verzoekster stelde dat haar moeder na haar vertrek voortdurend werd gevolgd en daarom moest verhuizen binnen La Virginia, informeerde zij zich niet over de stand van zaken van het onderzoek naar de P.-clan en de hoorzitting die zou plaatsvinden eind december (CGVS p. 15, p. 17). Aangezien verzoekster aangaf dat zij het Colombiaanse gerecht niet vreest omdat zij enkel getuige was, kan niet worden ingezien dat verzoekster zich niet beter informeerde over de huidige situatie (notities, p. 20). De Raad meent dat van iemand die haar land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen mag worden verwacht de evolutie van deze problemen op te volgen. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een enorme impact op verzoeksters leven heeft, en verzoekster kleine kinderen heeft, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster de redenen en de noodzaak om te vertrekken uit Colombia, en haar jongste kind achter te laten, grondig heeft overlegd. Dit is niet het geval, wel integendeel. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat ze Colombia heeft verlaten omwille van de feiten aangebracht in haar vraag om internationale bescherming.

2.4.9. Verzoekster betoogt dat zij een vrouw is die zeer beperkte opleiding heeft genoten en op haar veertiende moeder werd en dat het normaal is dat zij niet in staat is juridische procedures te interpreteren is niet dienstig nu geen interpretatie van juridische procedures wordt gevraagd, noch verwacht. Verzoekster werd enkel ondervraagd over feiten die ze zelf aanbracht en over elementen uit haar leefomgeving die ze zonder enige schoolse ervaring kan vertellen. De Raad herneemt dat verzoekster zich geheel niet informeerde over de stand van zaken met betrekking tot het proces en daartoe ook zelfs geen inspanningen deed, terwijl zij wel contact onderhield met haar familie. Verzoekster voert verder aan dat zij niet aan documenten of verdere precisering kon geraken zonder in contact te treden met haar ex-partner, hetgeen zij niet durft uit angst voor de clan van A.P.. Er kan echter niet worden ingezien dat verzoekster L.D.J. niet direct of indirect durft te contacteren, nu zij hiervoor ook haar huidige woonlocatie niet moet vertellen. Bovendien is niet aannemelijk dat de macht van de burgemeester van La Virginia tot in België reikt. Ten slotte kan evenmin worden ingezien waarom verzoekster indien ze betrokken zou zijn bij gerechtelijke procedures, ook in Colombia geen advocaat zou kunnen nemen om haar belangen te behartigen, desgevallend vanuit België.

2.4.10. De overige door verzoekster neergelegde documenten/foto's van de instagrampagina van de burgemeester van La Virginia, N.P., en foto's van verzoekster en haar ex-partner L.J.D. – kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen ombuigen. De foto's van de instagrampagina van de burgemeester en de foto's van verzoekster met haar ex-partner kunnen geenszins aantonen dat de door verzoekster voorgehouden gebeurtenissen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden zoals zij ze beschrijft.

2.4.11. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 dient daargelaten richtlijnen geen directe werking hebben, deze richtlijn intussen reeds sedert door de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), werd hervormd. Verzoekster licht hoe dan ook niet toe waarom zij wijst op artikel 4.3 de Kwalificatierichtlijn geschonden zou zijn nu haar verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvond en daarbij rekening werd gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen*

worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Dit is immers *in casu* het geval en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoekster dit ook niet betwist.

2.4.12. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoekster voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Colombia geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

2.4.14. Uit de "*COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia de laatste jaren opmerkelijk verbeterd is (COI Focus, p. 14). Een *de facto* wapenstilstand tussen de regering van president Santos en de FARC kwam tot stand sinds 2015 en op 24 november 2016 ondertekenden de regering en de FARC het vredesakkoord, dat vervolgens werd geratificeerd op 30 november 2016 (COI Focus, p. 7). Daarnaast werd ook een vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, aangekondigd op 30 maart 2016 en gingen de onderhandelingen van start op 7 februari 2017, evenwel zonder een staakt-het-vuren (COI Focus, p. 7). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia (COI Focus, p. 10). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 11, p. 13, p. 19-20). Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn (COI Focus, p. 13-14).

2.4.15. Verder blijkt uit de COI Focus dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia, regionaal erg verschillend zijn (COI Focus, p. 19-22) en dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekster afkomstig is, *in casu* de stad Pereira in het departement Risaralda.

2.4.16. Wat betreft de veiligheidssituatie in Pereira blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Pereira geweld voorkomt maar dat dit geweld hoofdzakelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Zo vonden er in 2005 nog 106 moorden plaats per 1000 inwoners, terwijl dit momenteel is gedaald tot gemiddeld 25 moorden per 1000 inwoners. Verder blijkt dat Pereira momenteel één van de minst gevaarlijke steden in Colombia is (El Tiempo "*Pereira es una de las ciudades más seguras de país*" van 16 juni 2018). Aldus blijkt dat voor burgers in Pereira in het departement Risaralda actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

2.5. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK